

ЗМІСТ

Дари волхвів	3
Кімната на гориці	10
Жертви любові	18
Поліцейський і хорал	25
Через двадцять років	33
Облудний блиск	38
Через кур'єра	46
Заправлена лампа	51
Маятник	65
Заради традиції	71
Російські соболі	78
Пурпурова сукня	86
Втрачений рецепт	93
Останній листок	100
Граф і весільний гість	108
Серце і хрест	116
Санаторій на ранчо	131
Принцеса та лев	148
Персики	156
Комедія цікавості	163
Дороги, які ми вибираємо	169
Споріднені душі	175

ДАРИ ВОЛХВІВ

Один доллар і вісімдесят сім центів. Ото й усе. А шістдесят із них — монетами по одному центу. Центи, які вона відкладала по одному чи два, так вперто торгуючись із бакалійником, зеленярем і м'ясником, що у них аж щоки палали від мовчазного осуду такої скнарості. Делла перерахувала їх тричі. Один доллар і вісімдесят сім центів. А завтра Різдво.

Єдине, що їй залишалося, то це впасті на малу обшарпану кушетку та розплакатися. Так вона й зробила. Із цього можна зробити повчальний висновок, що усе наше життя складається з ридань, склипувань і посмішок, причому склипування переважають.

Поки наша господиня дому поступово переходить від першої стадії до другої, огляньмо сам дім. Мебльована квартира за вісім доларів на тиждень. Убогою її назвати не можна, але деякі предмети убрання квартири не привернули б уваги навіть жебрака.

Внизу, у вестибулі, висіла скринька для пошти, у яку не проходив жоден лист, і була кнопка електричного дзвінка, з

якого ще жодному смертному не вдалося видавити ані звуку. Поруч із ними була причеплена візитка "Містер Джеймс Діллінгем Янг". Прізвище Діллінгем було виведене розмашистим почерком, нагадуючи про період процвітання, коли господар заробляв по тридцять доларів на тиждень. Тепер, коли дохід скоротився до двадцяти доларів, літери у написі "Діллінгем" поблякли, наче серйозно замислились, чи не скоротитися їм до скромного та вельми непретензійного "Д". Але як тільки містер Джеймс Діллінгем Янг повертається додому і заходить у свою квартиру нагорі, то його зустрічала вигуком "Джим" і міцно обіймала місіс Джеймс Діллінгем Янг, яка відома вам як Делла. І все було дуже добре.

Делла перестала плакати і припудрила щічки. Вона стояла біля вікна й апатично дивилася на сірого кота, який походжав по сірому паркані на сірому подвір'ї. Завтра Різдво, а на подарунок для Джима у неї був тільки долар вісімдесят сім. Вона місяцями економила кожен цент, і що? Це все, що їй вдалося заощадити. За двадцять доларів на тиждень далеко не заїдеш. Витрати перевищили її очікування. Як завжди. Тільки долар і вісімдесят сім центів на подарунок для Джима. Її Джима. Вона провела багато щасливих годин, плануючи подарувати йому щось гарне. Щось вишукане, і рідкісне, і солідне — щось, що було б варте честі бути власністю Джима.

У просвіті між вікнами кімнати стояло трюмо. Вам, маєтесь, доводилося бачити трюмо у квартирі за вісім доларів. Дуже худа й моторна людина, дивлячись на швидку зміну своїх відображень у його довгих вузьких дзеркалах, могла отримати досить точне уявлення про свій зовнішній вигляд. Тенденція Делла досконало опанувала це мистецтво.

Раптом вона відвернулася від вікна та стала перед дзеркалом. Її очі досі блищали наче діаманти, але не пройшло й двадцяти секунд, як обличчя втратило всі свої барви. Різким рухом вона розпустила волосся.

У подружжя Джеймс Діллінгем Янг було дві речі, якими вони надзвичайно пишалися. Першою був золотий го-

динник Джима, який він успадкував від батька та діда. Другою було волосся Делли. Якби цариця Савська мешкала в будинку навпроти, то Делла сушила б своє волосся біля вікна, щоб затиснути ним коштовності та подарунки її величності. Якби цар Соломон був швейцаром, з усім своїм багатством, зібраним у підвалі, Джим діставав би свого годинника щоразу, коли проходив би повз нього, аби тільки побачити, як той рве собі бороду від заздрощів.

Прекрасне волосся Делли розсыпалося у неї на плечах, звивалося та блискотіло, неначе каштановий водоспад. Воно спадало аж за коліна і, наче сукня, облягало майже усю її постать. Раптом вона знову нервово та швидко підбрава його. Завагавши, хвилину вона стояла нерухомо, і одна-две слізози впали на стертий червоний килим.

Накинула старий коричневий жакет; одягла старий коричневий капелюшок. Зашурхотівши спідницею, Делла з діамантовим бліском в очах випурхнула з кімнати і збігла сходами на вулицю.

Зупинилася вона лише перед вивіскою з написом "Мадам Софроні. Найрізноманітніші вироби з волосся". Делла вибігла на другий поверх і, важко дихаючи, зупинилася, щоб набратися духу. Жінка — огрядна, бліда, холодна — зовсім не скидалася на "Мадам Софроні".

— Ви купите мое волосся? — запитала Делла.

— Я купую волосся, — відповіла Мадам. — Зніміть капелюшок і покажіть товар.

Каштановий водоспад розсыпався мало не до підлоги.

— Двадцять доларів, — промовила Мадам, зважуючи товар досвідченою рукою.

— Давайте швидко, — погодилася Делла.

Ах, наступні дві години Делла літала по місту наче на рожевих крилах. Вибачте за банальну метафору. Шукаючи подарунок для Джима, вона обнишпорила всі крамниці.

Врешті знайшла. Безсумнівно, він був просто створений саме для Джима. У жодній іншій крамниці, які вона перевернула догори дном, Делла не бачила нічого подібного. То був платиновий ланцюжок для кишенькового годинника з

простим і строгим дизайном, котрий свою цінність, як і годиться усім добротним речам, підкреслював самим лише матеріалом, з якого був виготовлений, а не крикливими візерунками. Він був вартий навіть Самого Годинника. Як тільки Делла його побачила, одразу зрозуміла, що той повинен належати Джимові. Він був точнісінько такий, як Джим. Скромний, але достойний — цей опис пасував їм обом. За нього з Делли здерли двадцять один долар. З вісімдесятма сімома центами, що у неї залишилися, вона поспішила додому.

З годинником на такому ланцюжку Джим міг не соромлячись дізнатися точний час у будь-якому товаристві. Незважаючи на те, що годинник був просто розкішний, час від часу він поглядав на нього крадьком, а все через старий шкіряний ремінець, котрий був у нього замість ланцюжка.

Коли Делла повернулася додому, її піднесений настрій змінився розважливістю та здоровим глуздом. Вона дісталася щипці для завивки волосся, запалила газ і почала виправляти спустошення, завдане щедрістю разом з любов'ю. А це, друзі, завжди вимагає неабияких — величезних — зусиль.

Через сорок хвилин її голову вкривали маленькі густі локони, які надавали їй чудного вигляду школяра, що прогулює уроки. Вона довго, уважно та критично дивилася на своє відображення у дзеркалі.

“Якщо Джим не уб’є мене, як тільки побачить, — сказала вона сама собі, — то, глянувши вдруге, скаже, що я схожа на танцівницю з Коні-Айленда. Але що мені було робити? Ох! Що мені було робити з одним доларом і вісімдесятма сімома центами?”

О сьомій кава була готова, а на плиті вже стояла гаряча пательня — готова для смаження котлет.

Джим ніколи не спізнювався. Делла стиснула ланцюжок у долоні та сіла на край столу поблизу дверей, через які він завжди заходив. Коли вона почула його кроки на сходах унизу, то на якусь мить зблідла. Делла мала звичку промовляти короткі, тихі молитви щодо найпростіших повсякден-